

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. Перник, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Ц. Ч. М.
като разглежда докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20231720101991 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на депозирана искова молба от " Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940 срещу Р. Д. З., ЕГН:***** от с. З., Община Т. с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК и чл. 79 и чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД.

Процедурата по размяна на книжа е спазена. Препис от исковата молба и приложенията към нея са връчени на ответницата. Същата е депозирала отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК.

Ответницата е депозирала насрещна искова молба, с която е предявила отрицателен установителен иск за прогласяване на недействителност на договора за потребителски кредит с правно основание чл. 23 ЗПК във вр. с чл. 26 ЗЗД и при условие на евентуалност иск за прогласяване на нищожност на клаузата на чл. 2, изр. 4 от договора за потребителски кредит за „такса ангажимент“ и на клаузата за заплащане на застрахователна премия като неравноправни клаузи.

В срока по чл.131 ГПК писмен отговор по насрещната искова молба е постъпил от ответника по нея и ищец по първоначално предявения иск. Същият счита, че предявеният насрещен иск бил недопустим.

Съдът на основание т. 11б от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС е

счел, че предявеният насрещен отрицателен установителен иск за прогласяване на недействителност на договора за потребителски кредит с правно основание чл. 23 ЗПК във вр. с чл. 26 ЗЗД от ответницата по чл. 211 ГПК е допустим и следва да бъде разгледан в настоящото производство, тъй като има за предмет вземанията, които се обхващат от заповедта за изпълнение и са били включени в предмета на заповедното производство, а именно при евентуалното му уважаване ответницата би било установено, че дължи единствено незаплатената главница по договора за потребителски кредит, но не и претендираната мораторна лихва. Предявеният при условие на евентуалност иск за прогласяване на нищожност на клаузата на чл. 2, изр. 4 от договора за потребителски кредит за „такса ангажимент“ и на клаузата за заплащане на застрахователна премия като неравноправни клаузи съдът е приел с влязло в сила определение от 13.11.2023 г. за недопустим, тъй като същите вземания не се обхващат от заповедта за изпълнение и не са били включени в предмета на заповедното производство. С оглед на изложеното този насрещен иск за прогласяване на нищожност на клаузата на чл. 2, изр. 4 от договора за потребителски кредит за „такса ангажимент“ и на клаузата за заплащане на застрахователна премия като неравноправни клаузи е бил оставен без разглеждане като недопустим и производството да бъде прекратено в тази част.

В исковата молба се твърди, че на 07.12.2020 г. било подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 19.08.2019 г., на основание чл. 99 от ЗЗД, между БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-17244020 от дата 29.08.2019 г. било прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Договора за заем съдържал изрична клауза, която уреждала правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица.

Длъжникът бил уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършената продажба на вземането от името на БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България и за настъпилата предсрочна изискуемост с Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 08.12.2020 г., и Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 09.11.2022 г., изпратени с известие за доставяне от страна на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в качеството ѝ на пълномощник на цедента.

С цел спазване изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните (ОРЗД)) приложение № 1 се предоставя със заличени лични данни на физическите лица, които не участват в настоящия съдебен процес. Съгласно принципите, залегнали в чл. 5, пар. 1, б. „г“ и „е“ от ОРЗД, администраторът е длъжен да ограничи обработването на личните данни на физическите лица до минимум и да прилага такива мерки за защита, които да гарантират, че

данните на субектите няма да бъдат засегнати по неблагоприятен начин. Ето защо в извлечението на приложение № 1 били включени само и единствено личните данни на участващите в настоящия правен спор субекти. Личните данни на другите физически лица били заличени. Обратното би означавало превишаване на целите, за които се обработват личните данни, и нарушаване на горепосочените принципи. В приложение № 1 и договора за цесия била заличена и търговската информация, която също е ирелевантна за процесния случай.

По реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД до ответника било изпратено писмо, съдържащо Уведомително писмо от БНП Париба Пърсънал Файненс ЕАД чрез „Агенция за събиране на вземания“ АД с Изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 08.12.2020 г., за извършената продажба на вземания, изпратено чрез Български пощи с известие за доставяне на посочения в договора за кредит постоянен адрес, като същото било получено лично от ответницата на 18.12.2020 г.

Моли съдът да приеме, като доказателства към настоящата искова молба двете Уведомителни писма от БНП Париба Пърсънал Файненс С.А.- Франция, чрез „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД , а именно Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-СБНП/PLUS-1 7244020 от дата 08.12.2020 г., и Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-СБНП/PLUS-17244020 от дата 09.11.2022 г за извършената цесия и за обявената предсрочна изискуемост, като връчи на ответника същото ведно с исковата молба и приложенията към нея. Позовава се на постановените от ВКС на основание чл. 290 и 291 от ГПК Решение № 3/16.04.14 г. по т. д. № 1711/2013 г. на 1 т. о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/09 год. на II т. о., съгласно които ако към исковата молба по иск на цесионера, било приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлявало надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал. 3 пр. 1 ЗЗД, прехвърлянето на вземането пораждало действие за длъжника, на основание чл. 99 ал. 4 ЗЗД и същото следвало да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

Посочва, че на 29.08.2019 г. между БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, като Кредитор и Р. Д. З. като Кредитополучател бил сключен договор за потребителски кредит с № PLUS-17244020, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит. Редът и условията, при които Кредиторът бил отпуснал кредит на Кредитополучателя се уреждали от Договора за потребителски кредит. Размерът на предоставения с този договор кредит бил равен на сумата, посочена в поле „Общ размер на кредита“, а именно: 12000 лв. Застрахователната премия била в размер на 2700 лв.

Предоставянето на посочената по-горе сума съставлявало изпълнение на задължението на Кредитора да предостави заема и създавала задължение за Кредитополучателя да заплати на Кредитора погасителни вноски, указани по размер в поле „месечна погасителна вноска“ и брой в поле „брой погасителни вноски“. Погасителните вноски по предходното изречение съставлявали изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разноските на Кредитора по подготовка и обслужване на кредита и

определена добавка, съставляваща печалбата на Кредитора, като лихвения процент бил фиксиран за срока на Договора и бил посочен в него, при което общата стойност на плащанията по кредита била договорена в размер на 19415.40 лв. Така, договорната лихва по кредита била уговорена от страните в размер на 4715.40 лв.

На основание сключения между страните договор, Кредитополучателят се бил задължил да върне сумата по кредита в срок до 20.08.2024 г., на 60 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 323.59 лв., при първа погасителна вноска 20.09.2019 г. , съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който е бил посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска.

Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.08.2024 г. /дата на последна погасителна вноска, съгласно погасителен план, неразделна част от договора за кредит/, но предвид обстоятелството, че Кредитополучателят не бил изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът бил приел, че по отношение на вземанията била настъпила предсрочна изискуемост. Съгласно чл. 5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на Кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от този договор надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е било необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Въпреки цитираната разпоредба до длъжника било изпратено Уведомително писмо, с което бил уведомен, че по отношение на вземанията по договора за кредит била обявена предсрочна изискуемост считано от дата 10.11.2022 г. /получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост/.

Съгласно условия към договора за потребителски кредит, при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски, Кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит.

На длъжника била начислена лихва за забава за периода от 21.11.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 350.07 лева, като за периода от 13.03.2020 г. - 14.07.2020 г. не била начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС.

Моли съдът да постанови съдебен акт, по силата на който да признае за установено, че Р. Д. З., ЕГН ***** дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с ЕИК 203670940, следните суми, присъдени в издадената срещу нея Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 9/2023 г. на Районен съд - Трън, а именно:

Главница: 8351.31 лв. (осем хиляди и триста петдесет и един лева и 31 стотинки) – за периода от 20.11.2020 г. до 20.08.2024 г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост считано от дата 10.11.2022 г. - датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост;

Лихва за забава: 350.07 лв. (триста и петдесет лева и 07 стотинки) считано от 21.11.2020. г. до датата на подаване на заявлението в съда-30.11.2022 г.; За периода 13.03.2020 г. -14.07.2020 г. не е начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС;

Законната лихва от подаване на заявлението в районен съд до окончателно изплащане на задължението;

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба депозиран от ответницата. Оспорва изцяло иска по основание и размер, както и обстоятелствата описани в исковата молба. На 29.08.2019г. бил сключен Договор за потребителски паричен кредит между "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД. ЕИК 130697606 (кредитор) и Р. Д. З., ЕГН ***** (кредитополучател). при следните параметри и условия: размер на кредита за потребителски цели 12 000 лв., размер на кредита за покупка на застраховка "Защита на плащанията" - 0 лв., застрахователна премия - 2 700.00 лв., общ размер на кредита 12 000 лв., такса ангажимент - 420.00 лв., брой погасителни вноски 60, месечна погасителна вноска -323.59 лв., обща стойност на плащанията - 19415.40 лв., годишен процент на разходите - 16.86 %, лихвен процент - 14.05 %. Процесният договор за заем можело да се характеризира като договор за потребителски кредит по смисъла на ЗПК и следвало да бъде съобразен с неговите изискванията, включително относно действителността му. Счита, че договорът бил сключен в нарушение на редица императивни разпоредби на ЗПК в отнасящата към момента на сключването му редакция.

На първо място към договора не били приложени общи условия, подписани от страните на всяка страница, съгласно изискването на чл.11. ал.2 ЗПК, а според разпоредбата на чл.22 ЗПК в такъв случай договорът за потребителски кредит бил недействителен.

На ответника не била предоставена информация чрез стандартен европейски формуляр, и не била предоставена допълнителна преддоговорна информация съгл чл. 5. т. 1 от ЗПК. В договора бил инкорпориран и погасителен план, съдържащ падежни дати на месечните погасителни вноски, размер на вноските и размер на оставащата главница след всяка вноска. Видно било обаче, че не било посочено каква част от отделните задължения на длъжника по договора се погасяват с всяка погасителна вноска - главница, надбавка, покриваща разходите на кредитора по подготовка и обслужване на заема, добавка, съставляваща печалба на кредитора, както и застрахователна премия, които формират размера на погасителните вноски, съгласно чл. 2 и 3 от договора. В договора не бил посочен и размерът на уговорената възнаградителна лихва за кредитора - нито като общ размер на вземането за целия период на договора, нито като месечно плащане, включено в погасителната вноска.

Съгласно чл.11. ал.1, т.10 ЗПК договора за заем следвало да е оформен по ясен и разбираем начин и да съдържа годишния процент на разходите по кредита, както и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се били посочили взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин - чл.11. ал.1. т.10

от ЗПК.

Съгласно § 1, т.1 от ДВ на ЗПК “общ разход по кредит“ били всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставяне на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Не било така в случая - в изключително неясното и неразбираемо съдържание на графа "параметри и условия" фигурирала "обща стойност на плащанията", но не и стойността на общите разходи за потребителя, в т.ч. определената добавка - печалба на кредитора, пряко свързана с кредита. А тя се отразявала пропорционално на стойността на годишния процент на разходите, който изразявал общите разходи по кредита за потребителя - настоящи или бъдещи, като годишен процент от общия размер на предоставения кредит чл.19, ал.1 от ЗПК и § 1. т.1 и т.2 от ДР на ЗПК. Освен това, оскъдното и неразбираемо съдържание на посочената графа поставяло в невъзможност потребителя да разбере начина, по който били формирани разходите и тяхната величина. Отделен бил въпросът, че простата съпоставка на вписаните стойности сочила на несъответствие между ГПР и стойностите на отпуснатия кредит, респ. на общите плащания.

Заявява, че кредиторът не бил посочил всички разходи по разбираем и ясен начин, в 1.ч. не бил включил и определената добавка - печалба, с което бил нарушил императивни изисквания на ЗПК - чл.10. ал.1 и чл. 11, ал.1. т. 10. водещи по изричното предвиждане на чл.22 от ЗПК до недействителност на договора за кредит.

Тази недействителност била изначална, следователно вземанията на кредитора, извън главницата. почиващи на договора за кредит, не били възникнали и съгл. чл.23 от ЗПК, потребителят - ответник дължал връщане само на чистата стойност на кредита, без договорна лихва, застрахователни премии и други разходи.

В процесния договор били посочени броя, размера и падежа на погасителните вноски, но липсвало разпределение на отделните суми във вноските, следователно липсвала и яснота каква част от дължимата главница, лихви и такси се съдържала във всяка от погасителните вноски. При това положение не можело да бъде извършена преценка за погасяване на кои вземания били отнесени направените от кредитополучателя плащания. Само посочването на оставащата главница не било достатъчно, следователно договорът не отговарял и на изискването по чл.11. ал.1, т.12 ЗПК, според който планът трябвало да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато било приложимо, допълнителните разходи, което също било основание по чл.22 ЗПК за недействителност.

Счита, че уговорената и удържана такса ангажимент, в размер на 420.00 лв. по

чл.2. изр.четвърто от Договора, била нищожна, поради противоречие с нормата на чл. 10а. ал.2 от ЗПК, както и с добрите нрави. Видно от съдържанието на Договора за кредит- чл.2. изр. четвърто, таксата „ангажимент” се била заплащала от кредитополучателя срещу задължението на кредитора да фиксира лихвеният процент за срока на договора. Промяна в ГПР по договора, едностранно от кредитора била възможна по реда на чл. 10. ал.4 от ЗПК и при всички други случаи, уговарянето на такава възможност би била неравноправна клауза.

Уговарянето на заплащането на такса, за изпълнение на едно законово и договорно задължение от страна на кредитора, намира за нищожно, поради което счита, че такава изначално не се дължи. Съобразно §1. т.5 от „ДР на ЗПК. "Фиксиран лихвен процент по кредита" бил лихвеният процент, предвиден в клауза на договора за кредит, по силата на която кредиторът и потребителят уговарят един постоянен лихвен процент за целия срок на договора за кредит или уговарят няколко лихвени проценти за отделни периоди от продължителността на договора за кредит, през които се прилага само определеният фиксиран лихвен процент. В случая, фиксирания лихвен процент бил уговорен в самия договор, за целия срок на договора, поради което, заплащането на такса от страна на кредитополучателя, за вече поето от страна на кредитора договорно задължение, противоречало на добрите нрави, което водило до нейната нищожност.

Към договора за потребителски кредит бил представен и Сертификат № PLUS17244020/29.08.2019г съгласно който застрахователите „Кардиф Животозастраховане. Клон България*” и „Кардиф Общо застраховане, клон България „ са се били съгласили да застраховат по пакет „Защита на плащанията“ и „Злополука”, както и по пакет „Комбинирана защита“ лицето Р. Д. З., срещу заплащане на застрахователна премия. Липсвали доказателства, че „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД било заплатило процесната застрахователната премия в размер на 2700.00 лева.

Представеният сертификат № PLUS - 17244020 удостоверявал, че застрахователите срещу заплащане на застрахователна премия се съгласяват да застраховат кредитополучателя, т. е. поемане на задължение за застраховане при плащане на застрахователната премия, но не представлявало доказателство, че дължимата застрахователна премия била заплатена от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД. Освен това, представеният сертификат за застраховка бил нечетлив, поради дребен шрифт, с което бил нарушен чл. 10. ал.1 от ЗПК, регламентиращ шрифта, на който следва да бъде съставен договора - не по- малък от 12. Също така не можело да се установи и към кой вид застрахователен договор бил относим процесния договор за кредит.

В заключение, при съвкупна преценка на всяка от уговорките, намира, че макар формално договорът за кредит да покривал изискуеми реквизити по чл. 11 ал.1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондирали на изискуемо съдържане по т. 10 (годишния процент на разходите по кредита и общата сума. дължима от потребителя) и т. 11 (погасителен план, с указание как вноската се разпределя за различните видове разходи). Тази част от съдържанието на сделката била особено съществена за интересите на потребителите, тъй като въз основа на предварителната стандартизирана информация за тези

реквизити кредитополучателите следвало да могат да съпоставят наличните пазарни предложения и да упражнят избора си съответно на индивидуалния си интерес. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо с императивна норма съдържание, законодателят уреждал като порок от толкова висока степен, че изключвал валидността на договарянето (чл. 22 ЗПК). В този смисъл, като не бил оповестил действителен ГПР както в преддоговорния процес, така и в самия договор за кредит, доставчикът на услугата бил нарушил изисквания на закона и не можел да се ползва от уговорената сделка. В тази хипотеза потребителят следвало да върне само чистата стойност на ползваната сума, без да се отчитат начислените въз основа на договора лихва, такси и премии(чл. 23 ЗПК).

Кредитополучателят Р. Д. З. била заплатила по договора сума в общ размер на 9099.42 лева. С оглед изложените съображения за недействителност на Договора за потребителски паричен кредит и на осн. чл.23 от ЗПК кредитополучателят дължал връщане единствено на главницата по сключения договор за потребителски кредит, която била в размер на 12000 лв. Тоест непогасена главница е останала в размер на 2900.58 лева.

Предвид изложеното, моли съдът да постанови решение, с което да прогласи за недействителен Договор за потребителски паричен кредит № PLUS-17244020 от 29.08.2019г., сключен между Р. Д. З., ЕГН ***** и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България, ЕИК 204915054, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. „Младост 4“, Бизнес парк София, сгр. 14, тъй като бил в противоречие със закона и добрите нрави. Претендира сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал насрещната искова молба с която е предявил отрицателен установителен иск за прогласяване на недействителност на договора за потребителски кредит с правно основание чл. 23 ЗПК във вр. с чл. 26 ЗЗД.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът по насрещният иск и ищец по първоначалния иск го е оспорил като неоснователен и недопустим. Не счита, че в случая било налице и накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД. Неформалният характер, относителността и изменчивостта на добрите нрави правили много трудно определянето на точна граница на приложното им поле. Счита, че следва да се подхожда много внимателно, като се има предвид тежестта на нищожността като гражданска санкционна последица, която рефлектирала върху правната сфера не само на лицата, които били извършили сделката, но много често засягало права и интереси на трети лица. Степента на моралната укоримост на поведението на участниците в сделката следвало да бъде толкова висока, доколкото очевидно са накърнени добрите нрави. Ето защо за нищожни като противоречащи на добрите нрави следвало да се прогласяват само тези сделки, които по своето съдържание, цели или начин на извършване явно или грубо нарушаване на правилата на добрите нрави. Следвало да се има предвид, че не било възможно моралните правила да бъдат частично нарушени. Те или били пренебрегнати от контрагентите, или не били и не би трябвало да има допустими нарушения дори и в най-малка степен, ако се следва буквата на закона. В случая поради неопределеността на тази правна категория „добри нрави" не било

възможно законът да бъде прилаган с цялата си тежест и строгост. Именно затова счита, че следва съмнението за наличие на посоченото основание за нищожност на договора да бъде изследвано в цялост и съобразно конкретиката на фактите по даден казус съдът да се произнесе по въпроса.

Процесният договор за кредит бил сключен след изменението на чл.19 ЗПК /обн. ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./, поради което по отношение на същия било приложимо изискването на алинея четвърта на същата разпоредба ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Договора отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1 т. 9, а именно: „лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент" се отнасяло за променлив лихвен процент, като настоящия случай не бил такъв, тъй като лихвения процент по процесния договор бил фиксиран, не променлив.

Също така договорът отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1 т. 11 и 12 ЗПК, счита, че договорът отговарял изцяло на изискванията на ЗПК. В договора и условията към него били описани условията за издължаване на кредита от заемателя, погасителния план приложен към договора за стоков кредит отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11, същия съдържащ поредност на погасителната вноска, дата на плащане и размер на погасителната вноска, както и остатъка по дължимата главница към всяка погасителна вноска, изискването за посочване последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, е когато били дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването, в настоящия случай имало фиксиран лихвен процент; В съответствие с чл. 11, ал. 1, т. 12 е чл. 7 от Разпоредбите по договора, съгласно който „Кредитополучателя по всяко време да поиска и получи безвъзмездно извлечение за състоянието на Договора под формата на погасителен план с отбелязване на извършените и предстоящите плащания.

Годишният процент на разходите бил посочен в титулната част на договора, както и общо дължимото по договора, предвид което е в съответствие с чл. 10, ал. 1 т. 10 ЗПК, като същия изцяло отговарял на чл. 19, ал. 4 ЗПК. По отношение Годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита изразяващ общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи- лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Според чл. 19, ал.4 ЗПК се определял размер на Годишният процент на разходите, който не можел да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В настоящия случай законната лихва за

посочения период (срока на договора) била в размер на: 10,00 %. Предвид това обстоятелство ГПР е в законоустановените норми и не следвало да се редуцира, нито следвало да се счита за нищожна, тъй като не противоречала на разпоредбата на чл. 19, ал. 5 от ЗПК, тъй като ГПР в договора бил 45,76 %.

По отношение претендираната лихва за забава, същата била дължима в следствие на забавеното плащане от страна на ответника. Лихвата за забава била дължима на основание чл. 86 ЗЗД, както също така била договорена в т. 3 от Условиата по договора, а именно при забава на една или повече месечни погасителни вноски Кредитополучателя дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата, върху всяка забавена погасителна вноски.

Посочва, че таксата ангажимент не била свързана с "усвояването на кредита". Плащането на същата не било обуславяло дали потребителят ще усвои кредита или не. Срещу заплащане на таксата кредиторът фиксирал лихвения процент за целия срок на договора, която действително се явявало допълнителна услуга, от дейностите като одобрение/усвояване на кредита, извънсъдебно събиране, изпращане на напомнителни писма, експресно разглеждане на искането за кредит, промяна на погасителния план и др. Ясно било, че в типичната дейност на кредитора не попадало фиксиране на лихвения процент, но попадали действия по одобрение на кредита, действия по срочното му изплащане и др. Процесната такса не била свързана с "управлението на кредита". Банката предоставяла на потребителя само кредит, а макар и наречена "такса", същата имала за цел да компенсира разход извършен от Банката за конкретния потребителски кредит, който разход бил включен в общите разходи на потребителския кредит, формиращ ГПР (годишен процент на разходи, който в процесния случай не надвишавал 5 пъти законната лихва – законоустановеният таван съгласно чл. 19, ал. 4 от ЗПК). Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя, било необходимо, доколкото цели да предпази потребителите от свръхзадлъжнялост и неплатежоспособност.

Застраховката не била клауза, а договорно правоотношение със самостоятелен характер, сключено между застраховател и застраховано лице. Застраховката не била предмет на цесията и същата не била предявена за присъждане по делото. Моли насрещните иски да бъдат оставени без разглеждане като недопустими, а в случай, че съдът ги приеме за допустими да ги отхвърли като неоснователни.

С оглед характера на предявения иск, съдът с определение по чл. 140 ГПК от 13.11.2023 г. е указал на ищеца по първоначално предявените иски по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК и чл. 79 и чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД, че носи доказателствена тежест да установи наличие на договорни отношения между него и ответницата за предоставяне на потребителски кредит за претендирания размер, че сумата по кредита е усвоена от ответницата, настъпването на предсрочната изискуемост на кредита и уведомяването на длъжника за настъпването на предсрочната изискуемост, размера на начислената лихва за забава, както и че ответницата е изпаднала в забава за претендирания

период от време. Следва да докаже, че договорът за потребителски кредит е бил сключен при спазване на изискванията на ЗПК и ЗЗП. Указал е на ответника по първоначално предявените искове, че следва да установи изпълнение на задължението си спрямо ищеца, респ. плащане на дължимите суми в уговорения срок. Със същото определение е указано на ищеца по насрещния отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, че следва да докаже противоречието на клаузите на договора за потребителски кредит с императивните изискванията на ЗПК и ЗЗП.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства заедно и поотделно и с оглед наведените от страните доводи, намира за установено следното:

Относно допустимостта:

Производството е иницирано с подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от кредитора "Агенция за събиране на вземанията" ЕАД срещу Т. В. И., по което е образувано ч. гр. дело № 9/2023 г. на РС-Трън. В полза на заявителя е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение за процесните суми и за разностите.

Заповедта е връчена на длъжника, в срок е постъпило възражение по чл. 414 ГПК и съдът е указал на кредитора да предяви иск за установяване на вземането си в месечния срок от връчване на съобщението. Исковите са предявени в преклузивния срок- 05.04.2023 г., поради което са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

Съдът намира за установени следните обстоятелства:

На 29.08.2019 г. между БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България, като Кредитор и Р. Д. З. като Кредитополучател бил сключен договор за потребителски кредит с № PLUS-172440**, при действието на разпоредбите на Закона за потребителския кредит. Редът и условията, при които Кредиторът бил отпуснал кредит на Кредитополучателя се уреждали от Договора за потребителски кредит. Размерът на предоставения с този договор кредит бил равен на сумата, посочена в поле „Общ размер на кредита“, а именно: 12000 лв. Застрахователната премия била в размер на 2700 лв. Била уговорена „такса ангажимент“ в размер на 420 лв. Съгласно чл.2. изр. четвърто, таксата „ангажимент“ се била заплащала от кредитополучателя срещу задължението на кредитора да фиксира лихвеният процент за срока на договора.

Предоставянето на посочената по-горе сума съставлявало изпълнение на задължението на Кредитора да предостави заема и създавала задължение за Кредитополучателя да заплати на Кредитора погасителни вноски, указани по размер в поле „месечна погасителна вноска“ и брой в поле „брой погасителни вноски“. Погасителните вноски по предходното изречение съставлявали изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разностите на Кредитора по подготовка и обслужване на кредита и определена добавка, съставляваща печалбата на Кредитора, като лихвения процент бил фиксиран за срока на Договора и бил посочен в него, при което общата стойност на плащанията по кредита била договорена в размер на 19415.40 лв. Така, договорната лихва

по кредита била уговорена от страните в размер на 4715.40 лв. Този размер обаче никъде не е отразен нито в договора, нито в погасителния план към него.

На основание сключения между страните договор, Кредитополучателят се бил задължил да върне сумата по кредита в срок до 20.08.2024 г., на 60 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 323.59 лв., при първа погасителна вноска 20.09.2019 г. , съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който е бил посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска.

Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.08.2024 г. /дата на последна погасителна вноска, съгласно погасителен план, неразделна част от договора за кредит/, но предвид обстоятелството, че Кредитополучателят не бил изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът бил приел, че по отношение на вземанията била настъпила предсрочна изискуемост. Съгласно чл. 5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на Кредитора ставало предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от този договор надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е било необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Въпреки цитираната разпоредба до длъжника било изпратено Уведомително писмо, с което бил уведомен, че по отношение на вземанията по договора за кредит била обявена предсрочна изискуемост считано от дата 10.11.2022 г. /получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост/.

На 07.12.2020 г. било подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 19.08.2019 г., на основание чл. 99 от ЗЗД, между БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-17244020 от дата 29.08.2019 г. било прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Договора за заем съдържал изрична клауза, която уреждала правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица.

Длъжникът бил уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършената продажба на вземането от името на БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България и за настъпилата предсрочна изискуемост с Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 08.12.2020 г., и Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 09.11.2022 г., изпратени с известие за доставяне от страна на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в качеството ѝ на пълномощник на цедента.

Към договора за потребителски кредит бил представен и Сертификат № PLUS17244020/29.08.2019г съгласно който застрахователите „Кардиф Животозастраховане. Клон България*” и „Кардиф Общо застраховане, клон България „ са се били съгласили да застраховат по пакет „Защита на плащанията“ и „Злополука”, както и по пакет „Комбинирана защита“ лицето Р. Д. З., срещу заплащане на застрахователна премия.

Липсват доказателства, че „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД било заплатило процесната застрахователната премия в размер на 2700.00 лева.

Представеният сертификат № PLUS - 17244020 удостоверявал, че застрахователите срещу заплащане на застрахователна премия се съгласяват да застраховат кредитополучателя, т. е. поемане на задължение за застраховане при плащане на застрахователната премия, но не е представено доказателство, че дължимата застрахователна премия била заплатена от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД.

Видно от изготвената по делото кредитирана от съда и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза съгласно Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-17244020 сключен на 29.08.2019г., кредита е усвоен по банкова сметка предоставена от кредитополучателя с титуляр Р. Д. З. IBAN: BG71STSA93000013632259, BIC: STSABGSF при БАНКА ДСК ЕАД. Преведена сума по банкова сметка е в размер на 11580,00 лева на 29.08.2019г.

Остатъкът от задължението на ответника по процесния Договор за потребителски паричен заем е неплатена главница в размер на **5544,52 лева формирана** от договорени вноски за периода от 20.10.2022г. до 20.08.2024г., при Обявена предсрочна изискуемост на кредита на **10.11.2022г.** Изчислената лихва за забава върху неплатена главница **5544,52 лева** за периода от 11.11.2022г. до 30.11.2022г. /дата на подаване на заявление в съда/ е в размер на 30,80 лева. По сключения Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-17244020 е извършено плащане, отразено в таблица 1 в размер **11002,31 лева**, от които **6455,48 лева** вноски по главница, **3961,83 лева** платена договорена лихва за периода от 29.08.2019г. до 10.11.2022г. по кредита, **585,00 лева** платена застрахователна премия за периода от 29.08.2019г. до 20.09.2020г., след която дата застраховката е прекратена. Обявена предсрочна изискуемост на кредита на **10.11.2022г.** В случай, че с направената вноска от **11002,31 лева** е извършено осчетоводяване на сумата само по главница, то неплатената сума по главница би била в размер на **997,69 лева**, формирана от договорени вноски за периода от 20.05.2024г. до 20.08.2024г. в случай на предсрочна изискуемост на кредита. На основание сключения Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-17244020 със съответните параметри: размер на кредита **12000,00 лева**, срок на кредита **60** броя месечни, при годишен лихвен процент 14,05%, падеж 20-то число на месеца, такса ангажимент 420,00 лева- Годишен процент на разходите на заема е в размер на **16,86 %**.

При изчисляване на ГПР са взети предвид следните допускания:

-договорът за паричен заем е валиден за посочения в него срок

-всяка от страните изпълнява точно и в срок задълженията си, съответно няма да се начисляват разходи за събиране, лихви за забава, неустойки за неизпълнение.

В случай, че се вземе под внимание и „такса ангажимент“ и застрахователната премия т.е.

Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит , издаване и ползване на кредитна карта PLUS-17244020 със съответните параметри : размер на кредита **12000,00** лева, срок на кредита **60** броя месечни, при годишен лихвен процент 14,05% , падеж 20-то число на месеца, такса ангажимент 420,00 лева и месечна застрахователна премия 45,00 лева Годишен процент на разходите на заема е в размер на **25,25** %.

Относно предявения насрещен иск за недействителност на договора:

Всеки съд е длъжен да констатира и отстрани всяко нарушение на императивни материалноправни норми, които регулират правния спор. Правовата държава провежда принципа на законността /чл. 4 КРБ/. За това чл. 5 ГПК задава като основен принцип на гражданския процес и задължава съда при решаването на делата да осигури точното прилагане на закона. Общественият интерес от осигуряване на точното прилагане на императивните правни норми, които регулират правния спор, преодолява диспозитивното начало /чл. 6 ГПК/.

Съдът не само може, но е и длъжен да провери действителността на договора и на ненаведени от страните основания в следните хипотези:

1/ при нарушение на добрите нрави - т. 3 от ТР № 1/15.06.2010 г. на ОСТК на ВКС, Решение № 229/21.01.2013 г. по т.д. № 1050/2011 г. на II т.о. на ВКС; Решение № 252 от 21.03.2018 г. по т.д. № 951/2017 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 247 от 11.01.2011 г. по т.д. № 115/2010 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение № 125 от 10.10.2018 г. по гр. д. № 4497/2017 г. на ВКС, III г.о.

2/ при неравноправни клаузи във вреда на потребителя – Решение № 23 от 07.07.2016 г. по т. д. 3686/2014 г. на ВКС, I т.о.; Решение № 188 от 15.12.2017 г. по т. д. № 2613/2016 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 142 от 01.08.2018 г. по т. д. № 1739/2017 г. на ВКС, II т.о.

3/ при нарушаване на императивни правни норми, които водят до накърняване на установения в страната правов ред, при положение, че за установяване на нищожността не се изисква събиране на доказателства - Решение № 204 от 05.10.2018 г. по гр.д. № 3342/2017 г. на ВКС, IV г.о.; Решение № 198/ 10.08.2015 г. по гр.д.№ 5252/ 2014 г., ВКС, IV г.о.; Решение № 384 от 2.11.2011 г. по гр. д. № 1450/2010 г., ВКС, I г. о.

Затова, следва да се извърши проверка дали ли е основание за нищожност на договора според твърденията в ИМ и в кръга на описаните, за които съдът, дори и без довод по предявения иск, следи служебно.

Ответникът е финансова институция по смисъла на чл.3, ал. 1, т. 3 ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ответникът е ФЛ, което при сключване на договора е действало извън рамките на своята професионална дейност, т.е. страните имат качествата на потребител и кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 3 и ал. 4 ЗПК.

Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява

такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК в релевантната за периода редакция.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т.20 и ал.2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване. Тя е по - особена по вид с оглед на последиците, визирани в чл. 23 ЗПК, а именно – че, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, отговорността на заемателя не отпада изцяло, но той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, а не и на лихвата и други разходи.

Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК договор за потребителски кредит е недействителен, ако не са посочени приложимият лихвен процент и условията за прилагането му. В случая в договора е посочено, че лихвеният процент е фиксиран – 14,05 %. Липсва обаче разпоредба за условията за прилагането му. Липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвеният процент – дали върху целия размер на кредита, върху остатъчната главница или върху главницата и застраховката и за какъв период се отнася - годишен, месечен или за периода на договора. Т.е. не става ясно как е разпределян лихвеният процент във времето – за какъв период, върху цялата дължима главница и застраховка или съобразно поетапното ѝ намаляване. Оттук не става ясно как е формирана възнаградителната лихва и защо възлиза на претендирания размер. Принципно при фиксирана лихва не се прилага изискването за предоставяне информация за последователността на разпределяне на вноските между различните неизплатени суми. Но това изискване е относимо към чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, а не към чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, която разпоредба съдът констатира да е нарушена. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, следва в договора за кредит да са посочени условията /начините/ за прилагането му. Това изискване не е изпълнено. В договора е посочен единствено размерът на лихвения процент, както и че същият е фиксиран. Никъде в договора не е отбелязан и какъв е общият размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка при какви условия /начини/ е приложен лихвеният процент и дали същият отговаря на посочения от кредитодателя фиксиран размер. В последните изречения на чл. 5 от договора са посочени условията за начисляването на законна лихва за забава, но не и на лихвения процент, уговорен в раздел „Параметри и условия“. В този смисъл съдът намира, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, която е императивна.

В случая, не са спазени и изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Разпоредбата сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В процесния договор никъде не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляването.

Според чл. 19, ал. 1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

ГПР се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

Нарушение е налице, т.к. в договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият/. Ето защо, не е ясно по какъв начин е формиран ГПР, неясни са както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях.

Отделно - посочването само с цифрово изразение на процента ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл.11, т.10 ЗПК е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи.

Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невяклучена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК /в т см. - трайната практика на Окръжен съд Пловдив - Решение № 242/18.02.2016 г. по гр. д. № 45/2016 г.; Решение № 1561/30.11.2016 г. по гр. д. № 2355/2016 г.; Решение № 656/ 26.05.2017 г. по гр. д. № 499/2017 г.; Решение № 336/13.03.2018 г. по в. гр. д. № 3025/2017 г. и др./. Липсата на разбираема и недвусмислена информация в договора по см. на чл. 11, т. 10 ЗПК, е възможно да заблуди средния потребител относно цената и икономическите последици от сключването му, поради което договора е недействителен.

В настоящия случай, предвид размера на кредита, срока за погасяване и посочения лихвен процент и ГПР /16,86 %/ е видно, че застрахователна премия и таксата ангажимент не са били взети предвид при определянето на ГПР. Видно от приетата по делото ССЧЕ в случай, че в ГПР бъдат включени и застрахователна премия и таксата ангажимент ГПР би

бил в размер на 25,25 %, а не в размер на 16,86 %, както е посочено в договора. С това допълнително плащане на застрахователна премия и таксата ангажимент се покриват разходи, които следва да бъдат включени в ГПР, при което неговият размер би надхвърлил законовото ограничение от 50%. Ето защо, посоченият в договора годишен процент на разходите не отговаря на действителния такъв.

Посочената в договора за кредит по-ниска стойност, представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. /В този смисъл: Решение № 260123 от 25.09.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1214/2020 г.; Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г.; Решение № 1375 от 22.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1983/2019 г.; Решение № 220 от 18.02.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2957/2019 г.; Решение № 1411 от 29.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1207/2019 г.; Решение № 1510 от 13.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2373/2019 г. и Решение № 33 от 8.01.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2344/2019 г./.

За разлика от унищожаемостта, която се инициира от съответната страна, за нищожността съдът следи служебно и при констатиране се позовава на същата в мотивите при обсъждане основателността на исковете. Имайки предвид последиците ѝ, съгласно чл. 23 ЗПК, потребителят – ответник дължи връщане само на чистата стойност по заема, но не и лихви или други разходи.

Предвид горното, платената от ищеца сума за такса ангажимент от 420 лева е недължима и подлежи на връщане. Тя е недължима, освен съгл. чл. 23 ЗПК и съгл. чл. 10а, ал. 2 ЗПК, съгласно която кредиторът не може да изисква заплащането на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Таксата ангажимент касае задължение на кредитора да фиксира лихвата, като същата се приема да е свързана именно с управлението на кредита и погасяването на дог. лихва, поради което е недължима. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договърът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договърът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В контекста на дадената дефиниция в § 1, т. 2 ЗПК "обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя, които пък представляват всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за

допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

ГПР не се уговаря между страните. Той представлява стойност, която се изчислява съгласно изискванията на Приложение 1 от ЗПК, въз основа на уговорените плащания. Посочването на стойност по-малка от действителната, която превишава ограничението на чл. 19, ал. 4 ЗПК, представлява неизпълнение на задължението по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Следователно процесният договор за заем е недействителен, на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Предявеният в тази насока иск е основателен и следва да бъде уважен.

Относно исковете по чл. 422 ГПК:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД. Ищцовото дружество успя да установи при условията пълно и главно доказване всички елементи от фактическия състав на предявените искове- 1) валидно облигационно правоотношение между дружеството-заемодател и ответника, предаването на заемната сума на заемополучателя по начина, предвиден в договора, уговорения падеж на погасителните вноски, изтичането на срока на договора, респективно валидна уговорена възможност за обявяване на договора за предсрочно изискуем, настъпване на предпоставките за това и съобщаване на обявената предсрочна изискуемост; 2) валидно облигационно правоотношение по договор за застраховка, вкл. изпълнение на неговото задължение по него, като последното обстоятелство остава недоказано; 4). изпадане на ответника в забава; 5). размера на вземанията; 6). че е станал титуляр на сочените вземания на твърдяното основание – договор за цесия, сключен с дружество кредитор и уведомяването на длъжника за настъпилата промяна в кредиторите.

Исковото производство се развива, след като за процесните суми е било образувано заповедно производство като срещи издадената заповед е депозирано възражение.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в

рамките на заповедното производство съвпадат, поради което предявените искове са процесуално допустими.

Както бе посочено, ищецът обосновава активната си материална и процесуална легитимация с договор за цесия. Съгласно чл. 99, ал. 1 и 2 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното.

За да породи правни последици, договорът за цесия следва да има за предмет съществуващо вземане (права) с титуляр (кредитор) цедента спрямо конкретно трето за цесията лице – длъжник на цедента. По силата на този договор настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение - кредитор става цесионерът, а след като бъде надлежно уведомен длъжникът дължи изпълнение на цесионера, но това задължение остава извън предмета на договора за цесия.

В случая длъжникът е бил уведомен за извършената цесия, тъй като по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД до ответника било изпратено писмо, съдържащо Уведомително писмо от БНП Париба Пърсънал Файненс ЕАД чрез „Агенция за събиране на вземания“ АД с Изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS-17244020 от дата 08.12.2020 г., за извършената продажба на вземания, изпратено чрез Български пощи с известие за доставяне на посочения в договора за кредит постоянен адрес, като същото било получено лично от ответницата на 18.12.2020 г.

С Уведомителни писма от БНП Париба Пърсънал Файненс С.А.- Франция, чрез „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, а именно Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-СБНП/PLUS-I 7244020 от дата 08.12.2020 г., и Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-СБНП/PLUS-17244020 от дата 09.11.2022 г. за извършената цесия и за обявената предсрочна изискуемост, които се били връчени на ответника същият е бил уведомен за извършената цесия и за обявената предсрочна изискуемост на кредита.

Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. В този смисъл е Решение № 50086 от 21.12.2023 г. на ВКС по т. д. № 1027/2022 г., I т. о.; Решение № 60186 от 28.11.2022 г. по т. д. № 1023/2020 г. на ВКС, I т. о.; Решение № 50056/29.05.2023 г. по т. д. № 2024/2022 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 50147 от 26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на ВКС; и практиката на ПОС: Решение № 277 от 6.03.2023 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2677/2022 г.; Решение № 280 от 6.03.2023 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 3171/2022 г. и решенията по в. гр. д. № 1063/20 г.; в. гр. д. № 653/2020 г.; в. гр. д. № 2151/2020 г.; в. гр. д. № 2269/2020 г., в. гр. д. № 1389/2020 г. и в. гр. д. № 1222/2020 г. Доколкото по делото се установява от кредитираната от съда ССЧЕ, че в случай, че с направената от ответницата вноска в размер на 11 002,31 лв. бъде погасена единствено сумата за главницата, то неплатената главница би била в размер на 997,69 лв., формирана от договорни вноски за периода от 20.05.2024 г. до 20.08.2024 г. при обявена

предсрочна изискуемост на кредита на 10.11.2022 г.

По изложените съображения предявеният положителен установителен иск за главницата се явява частично основателен до размера от 997,69 лв., формирана от договорни вноски за периода от 20.05.2024 г. до 20.08.2024 г. при обявена предсрочна изискуемост на кредита на 10.11.2022 г. и неоснователен за разликата над размер от 997,69 лв. до пълния претендиран размер от 8351,31 лв. и за периода от 20.11.2020 г. до 20.05.2024 г. при обявена предсрочна изискуемост на кредита на 10.11.2022 г. По изложените съображения предявеният положителен установителен иск за мораторната лихва в размер на 350,07 лв. за периода от 21.11.2020 г. до 30.11.2022 се явява неоснователен, тъй като съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, какъвто е настоящия случай потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Искът за лихва за забава е неоснователен, защото не се установява ответната страна да е поставена в забава. Предвид недействителността на договора, посочената в него дата на изпълнение не удостоверява настъпването на падеж на задължението за връщане на чистата стойност на кредита по чл. 23 ЗПК.

По отговорността за разноси:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза ищеца следва да бъде присъдена сумата от 54,35 лева съставляваща общ размер на сторените в исковото производство разноси, съразмерно на уважената претенция. Следва да бъде в полза на ищеца присъдена и сумата от 25,69 лева, съставляваща сторени разноси в заповедното производство, изчислени съразмерно на уважената претенция.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 78, ал. 6 ГПК, тъй като е уважен изцяло предявения от ответницата насрещен иск за обявяване на договора за потребителски кредит за недействителен и същата е освободена от такси и разноси с определение на съда от 25.09.2023 г. на основание чл. 83, ал. 2 ГПК ответникът по насрещния иск и ищец по първоначално предявените искове следва да бъде осъден да заплати и държавна такса в размер на 174,03 лв. върху уважения размер на предявения насрещен иск по сметката на ПРС.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответницата също и ѝ се дължат сторени разноси в исковото и в заповедното производство с оглед частичното отхвърляне на исковите. Същата обаче е била освободена от такси и разноси в исковото производство и не е представила доказателства за сторени от нея разноси в двете производства.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗА следва обаче да бъде присъдено адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищцата адвокат М. М. от САК и адрес на кантората: гр. С., ул. „К. Б. І“ **, вх. *, ет. * ап. **, който е оказал безплатна правна помощ на ответницата като материално затруднено лице в минималните размери предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 2 и ал. 7 от НМРАВ съобразно отхвърлената част на предявените искове, а именно в размер на 670,37 лв., адвокатски хонорар за осъществена правна защита и

съдействие в рамките на исковото производство и в размер на 335,19 лв. адвокатски хонорар за осъществена правна защита и съдействие в рамките на заповедното производство.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО , че сключеният договор за потребителски кредит с № PLUS-17244020 от 29.08.2019 г. между Р. Д. З., ЕГН:***** от с. З., Община Т. и "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД. ЕИК 130697606 вземанията по който са били прехвърлени с договор за цесия от 07.12.2020 г. на "Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940 е **недействителен** на правно основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 240 ЗЗД и чл. 79 ЗЗД в отношенията между страните „Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940 и Р. Д. З., ЕГН:***** от с. З., Община Т., че Р. Д. З. дължи на „Агенция за събиране на вземания" ЕАД, следните суми: сумата от **997,69 лв.**, представляваща незаплатена главница по договор за потребителски кредит с № PLUS-17244020 от 29.08.2019 г. формирана от договорни вноски за периода от 20.05.2024 г. до 20.08.2024 г. при обявена предсрочна изискуемост на кредита на 10.11.2022 г. прехвърлена с договор за цесия от 07.12.2020 г. ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението-30.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане и **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над размера от 997,69 лв. до пълния претендиран размер от 8351,31 лв.** и за периода от 20.11.2020 г. до 20.05.2024 г. при обявена предсрочна изискуемост на кредита на 10.11.2022 г. **като НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОТХВЪРЛЯ предявеният положителен установителен иск за мораторната лихва с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 86 ЗЗД в размер на 350,07 лв. за периода от 21.11.2020 г. до 30.11.2022 г. като **НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

за които суми е била издадена Заповед № 7 от 12.01.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, по ч. гр. дело № 9/2023 г. по описа на РС-Трън.

ОСЪЖДА Р. Д. З., ЕГН:***** от с. З., Община Т., да заплати на „Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940, сумата от **54,35 лева** съставляваща общ размер на сторените в исковото производство разноси, съразмерно на уважената част на иска и сумата от **25,69 лева**, съставляваща сторени разноси в заповедното производство, изчислени съразмерно на уважената част на

иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940 да заплати държавна такса в размер на **174,03 лв.** върху уважения размер на предявения насрещен иск по сметката на ПРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА " Агенция за събиране на вземания" ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, ЕИК 203670940 да заплати на М. М. от САК и адрес на кантората: гр. С., ул. „К. Б. І“ *** вх. *, ет. *, ап. **, за оказана безплатна правна помощ на ответницата Р. Д. З. като материално затруднено лице в минималните размери предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 2 и ал. 7 от НМРАВ съобразно отхвърлената част на предявените искове, сумата от **670,37 лв.**, съставляваща адвокатски хонорар за осъществена правна защита и съдействие в рамките на исковото производство и сумата от **335,19 лв.**, съставляваща адвокатски хонорар за осъществена правна защита и съдействие в рамките на заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____